

Et utdrag fra: «SE HVA JEG TØR» – et teaterstykke for barn

FLUA OG MUREN:

(Stykkets hovedperson Anita, også kalt FLUA, har lagt ut på en reise for redde sin bestevenninne LOPPA fra fangenskap hos en slu sirkusdirektør. På sin vei mot sirkuset og Loppa møter Anita både mennesker og dyr og ting, som hindrer og eller hjelper henne fremover, bl.a. en mur.)

Mureren: Nå er muren ferdigmurt. Den står som et fjell!

(Han tar verktøyet sitt og går ut. I det han går lander Flua. Hun går rundt plattingen - mot muren, står og ser på den.)

Anita: Tenk å plassere en mur midt i veien, der hvor vi skal gå!

(Hun ler og peker på muren, snur seg for å gå utenom, men muren flytter på seg. Hun skvetter, tenker, går tilbake dit hun var og gjentar bevegelsen - går rett på muren.)

Det er det rareste jeg har sett.

(Hun gjør narr av seg selv, imens går muren rundt bak henne. Hun snur seg og skal gå motsatt vei, støter rett inn i muren.)

AU!

(Hun faller bakover. Muren ler. Hun tror det er noen bak muren og hun krabber forsiktig rundt den.)

Nei, ingen her.

(Setter seg opptil muren, som drar seg unna, hun ligger langflat. Muren ler.)

Dette er ikke moro.

(Hun reiser seg opp. Muren står stille.)

Muren: Det var ikke jeg som lo.

Anita: HVA! - *(Snur seg og ser på muren.)* Jeg må forbi. Jeg skal til Loppa. *(Hun går mot muren, og prøver å klatre over den. Den stikker ut en arm som drar i det ene benet hennes. Armen forsvinner.)* Hva var det for noe? Er det spøkelser her, eller? *(Muren bikker på seg, hun faller av.)* Ja, det er visst spøkelser her.

Muren: Nei.

Anita. «NEI». *(Hun kjenner på benet sitt.)* Jo, det må det være. *(Hun ser på muren mens hun reiser seg - går sakte bakover mens hun stirrer på den.)* Om det så var hundreogfemti murer her, så skal jeg til sirkuset. *(Hun tar sats og løper mot muren for å hoppe over den.)*

Muren: *(Går brått bakover - begge armene ut.)* Du kan ikke komme forbi en mur. Da ville muren bli sur.

Anita: *(Stirrer på muren.)* Ser jeg syner?

Muren: Prøv og vær her. Se hva du ser. En mur!

Anita: Hvem er du?

Muren: En mur.

Anita: En mur ja. Ja, jeg ser det. Jeg heter Anita. Bestevenninnen min kaller meg for Flua - goddag - *(Skal til å håndhilde på muren, men den slår hånden hennes bort. Hun skvetter unna.)*

Muren: Ikke prøv deg. Du syns du var morsom nå'a, hva?

Anita: Nei - ja - jeg tenkte bare at siden du er en ...

Muren: *(Går langsomt mot henne.)* En hva da?

Anita: *(Holder i hånden som ble slått.)* En drittsekk.

Muren: *(Hever seg litt.)* Si det der én gang til!

Anita: En mur, mener jeg. *(Muren senker seg, hun ser på den, sniker seg bakover, prøver å smette forbi den. Muren stiller seg raskt i veien for henne.)*

Muren: Hvorfor tror du jeg står her?

Anita: Hvorfor? - Hvorfor tror du jeg står her'a?

Muren: *(Ler.)* Det driter jeg i.

Anita: Du er slem du. *(Sparket muren.)* AU! *(Setter seg på plattingen.)*

Muren: Du måkke tro at du kan gjøre meg noe vondt altså. Det må du bare være klar over.

Anita: Hvilken klasse går du i?

Muren: Ikke smisk'a! Smisking er det verste jeg vet. Og forresten er ikke jeg så dum at jeg behøver å gå på skolen. Jeg er en mur, jeg skjønner du.

Anita: *(Skriker. Imens snur muren seg og stiller seg opp på den andre siden av scenen.)* Jeg smisker ikke! Jeg har ikke sagt at du er dum. Jeg har bare sagt at jeg skal til Loppa!

Muren: Fytterakkern for et navn. Loppa!

Anita: *(Til publikum:)* Det der er en slem mur. *(Til muren i det hun reiser seg:)*

Anita: Hva er det jeg har gjort for noe gæærnt siden du stopper meg?

Muren: Hvorfor tror du at jeg står her?

- Anita: Fordi du kjeder deg. - Nei, jeg vet ikke, jeg.
- Muren: *Fordi jeg står her!*
- Anita: Jeg skal si deg en ting jeg, at selv om det var tohundreogfemti murer her, så skal jeg til sirkuset for å redde Loppa.
- Muren: Ja, så *prøv* da. Prøv med et hopp! Din lille masekopp.
- Anita: *(Løper mot muren.)* Jeg ække noen liten masekopp! *(Hopper opp på muren.)* Jeg er MEG! *(Hodet til muren kommer opp, hun blir redd. Muren reiser seg og svaier. Hun hopper ned.)*
- Muren: *(Ler.)* Nå skremte jeg deg nå. Du tror visst bare du kan gjøre som du vil, du.
- Anita: Ja.
- Muren: Det er det dummeste jeg har hørt i hele mitt liv.
- Anita: Jo, jeg kan fly. Jeg kan alt. Jeg kan bare knipse med fingrene jeg, så kan alle fly. Jeg kan bare si et trylleord så blir alle som er som deg til melkesjokolader, som vi andre kan spise opp. Jeg kan få deg til å tro at jeg er en mann som bygger veier. Og så kan jeg ta en kjempe borremaskin og borre hull i hele deg og fylle dem med dynamitt og eksplodere hele deg i tusen småbiter. Det kan jeg det.
- Muren: Du bare tuller. Du er som alle andre småunger. Du tuller. Og du tror du kan gjøre akkurat som du vil.
- Anita: Jeg kan kile deg under føttene. *(Hun går mot muren og gjør det, men muren senker seg, hun blir sittende fast, det gjør vondt og muren ler og letter på seg. Armen hennes løsner, den er slapp.)*
- Muren: Du vesla, skal ikke du se og komme deg hjem til mora di. *(Muren ler, og går for å stille seg opp på plass igjen. Hun lister seg etter den, og får løsnet en murstein nederst på muren. Den begynner å vakle.)*
- Anita: Nå står du ikke fullt så støtt lenger, du din mur.
- Muren: Hva var det du gjorde nå?
- Anita: *(Med murseteinen i hånden.)* Jeg bare tok ut denne her! Og nå skal jeg - *(Legger seg opp mot muren, presser på.)* - velte deg! *(Muren gir etter, faller sammen.)* Jeg er som alle andre unger, jeg skjønner du, jeg gjør som jeg vil! Og nå skal jeg til LOPPA! *(Hun skritter over muren.)* Og denne steinen skal jeg kaste i havet, sånn at du aldri kan finne den igjen. *(Hun går sin vei.)*
- Muren: *(Mens den kravler ut.)* Jeg må finne meg en murer som kan mure meg igjen. Jeg må finne meg en murer som kan gi meg en sten.